

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a JUDr. Jakuba Camrdy ve věci žalobce: **Artur Collina, s.r.o.**, IČ: 26446294, se sídlem Příkop 843/4, Brno, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 5. 2018, č. j. 41 A 29/2017 – 39,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 5. 2018, č. j. 41 A 29/2017 – 39, **s e r u š í** a věc **s e v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Kasační stížností žalobce napadl shora uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „žalovaný“) ze dne 26. 4. 2017, č. j. KUZZL/12740/2017, sp. zn. KUSP/12740/2017/DOP/Pe, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí odboru občansko-správních agend Magistrátu města Zlín (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 12. 2016, č. j. MMZL 149390/2016, sp. zn. MMZL-059410/2016-MM-PŘ-OOSA-1967/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky 8B6 8090 (dále jen „předmětné vozidlo“ či „vozidlo“), v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená silničním zákonem, jelikož dne 28. 4. 2016 v 13:39 hod. v úseku měření rychlosti vozidel automatizovaným silničním rychloměrem ve Zlíně na silnici I. třídy č. 49, na třídě Tomáše Bati, v levém jízdním pruhu,

ve směru jízdy na centrum města Zlín začínajícím náměrným bodem v blízkosti budovy č. p. 6249 a končícím náměrným bodem v blízkosti budovy č. p. 6228, při řízení předmětného vozidla, nezjištěný řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, když mu byla Městskou policií Zlín kamerovým systémem zn. CAMEA používaným bez obsluhy naměřena průměrná rychlost jízdy 86 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu tedy byla naměřena nejnižší průměrná rychlost jízdy 83 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/h tak překročil nejméně o 33 km/h. Tímto jednáním porušil § 18 odst. 4 silničního zákona. Toto porušení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Za spáchání výše uvedeného správního deliktu byla žalobci uložena pokuta ve výši 3800 Kč dle § 125f odst. 3 ve vazbě na § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu.

[2] Krajský soud v dané věci ze správního spisu zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 9. 5. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně Městskou policií Zlín doručeno oznámení správního deliktu spáchaného žalobcem, jakožto provozovatelem předmětného vozidla. K oznámení byl přiložen ověřovací list použitého měřicího zařízení - silničního rychloměru výrobce CAMEA ze dne 21. 7. 2015 č. 8012-OL-70199-15. Z ověřovacího listu vyplynulo, že se jednalo o silniční rychloměr, výrobce CAMEA, výrobní číslo rychloměru CAM 60002172. Taktéž byly doloženy fotografie dokumentující spáchání deliktu. Na fotografiích bylo uvedeno, že byly pořízeny dne 28. 4. 2016 v 13:38:20 hod, ve Zlíně, na třídě Tomáše Bati – Díly, směr centrum, výjezdni pruh 1. Dále je z nich patrné, že vozidlu byla naměřena rychlost 86 km/h; přitom max. povolená rychlost zde činila 50 km/h.

[3] Správní orgán I. stupně vydal dne 9. 12. 2016 rozhodnutí, jímž žalobci uložil pokutu ve výši 3800 Kč za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 silničního zákona. V odůvodnění konstatoval, že v dané věci řidič vozidla porušil povinnost, což vykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, neboť svou jízdou překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem. Poukázal na výstup z automatizovaného kamerového systému měření vozidel, jímž byly potvrzeny údaje o tom, kdy, kde a v jakém, rozsahu byla překročena povolená rychlost. Rovněž odkázal na fotografie z provedeného měření rychlosti pořízené kamerovým systémem. K identitě osoby řidiče uvedl, že se ji nepodařilo zjistit, jelikož osobní údaje řidiče sdělené žalobcem, tj. provozovatelem vozidla, nebylo možno ztotožnit s žádnou osobou v dostupných databázích. Jelikož zjištěné jednání vykazuje škodlivý následek, ale jde o společensky méně závažný přestupek s častou frekvencí páčání, přistoupil správní orgán I. stupně ve smyslu principu „vlastnictví zavazuje“ k postihu žalobce. Žalobce byl totiž jako provozovatel vozidla povinen dle § 10 odst. 3 silničního zákona zajistit, aby byly při užívání jeho vozidla dodržovány právní předpisy. Při ukládání výše pokuty zejména zohlednil, že nedošlo k žádné majetkové újmě, k ohrožení či újmě na zdraví. Na druhé straně vzal v potaz výši naměřené rychlosti vozidla a uložil proto sankci v horní polovině možného zákonného rozpětí. Měl za to, že stanovená výše pokuty odpovídá preventivnímu i výchovnému charakteru a zohledňuje společenskou závažnost pochybení provozovatele. Taktéž hodnotil míru zavinění, především vyzdvihl skutečnost, že k porušení pravidel došlo v pracovní den odpoledne, kdy je hustota provozu vysoká. Závažnost jednání řidiče spatřoval v tom, že s rostoucí rychlostí stoupá nebezpečí vzniku dopravní nehody a tím i ohrožení ostatních účastníků provozu na pozemní komunikaci. Řidič jedoucí vyšší rychlostí vnímá okolí rozostřeně, soustředí se na vzdálenější předměty před vozidlem. Nad

pokračování

to se spolu se zvyšující se rychlostí prodlužuje brzdná dráha vozidla; překročení dovolené rychlosti tedy může vyústit až do tragické dopravní nehody.

[4] O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 4. 2017 tak, že jej zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění se ztotožnil s posouzením věci správním orgánem I. stupně. Doplnil, že v řízení má za prokázané, že rychlost vozidla žalobce byla změřena v obci, kde je dle § 18 odst. 4 silničního zákona dovolená maximální rychlost 50 km/h. Konstatoval, že uvedeným jednáním došlo k naplnění skutkové podstaty deliktu dle § 125f odst. 1 silničního zákona, jelikož porušení pravidel silničního provozu dle § 10 silničního zákona bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích; vykazovalo znaky přestupku a nemělo za následek dopravní nehodu. Žalovaný se ztotožnil i s výší uložené pokuty, neboť závažnost vytýkaného jednání není malá. Překročení maximální dovolené rychlosti o 33 km/h může vážně ohrozit bezpečnost a plynulost silničního provozu, např. v případě vzniku nenadálé překážky na vozovce je při vyšší rychlosti mnohem delší brzdná dráha. Takový incident pak může způsobit mnohem závažnější majetkovou i nemajetkovou škodu, zejména závažnější zdravotní následky. Ve prospěch žalobce přihlédl k tomu, že následkem vytýkaného jednání nevznikla majetková ani nemajetková škoda.

[5] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal dne 7. 7. 2017 žalobu, v níž namítal, že ve správním řízení nebylo provedeno dokazování k tvrzení správních orgánů o „automatizaci“ rychloměru ve smyslu § 125f silničního zákona. Dále správním orgánům vytkl, že se nezabývaly tím, zdali byla zveřejněna informace o zřízení stálého automatického technického systému obecní policií, tudíž k výstupu z měření nelze přihlížet; taktéž se správní orgány nezabývaly tím, zda bylo měření provedeno obecní policií na úseku určeném Policií ČR a zda jeho účelem bylo zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích; a nezabývaly se ani tím, zda na měřeném úseku silnice je skutečně maximální dovolená rychlost 50 km/h, neboť na ulici tř. Tomáše Bati jsou rozdílné rychlostní limity. Nesouhlasil s neurčitým výrokem prvostupňového rozhodnutí, jelikož z něj není zřejmé, v jakém směru měl řidič po vozovce jet; z fotografií není patrné, jakým směrem se na centrum jede. Namítal nepřezkoumatelnost odůvodnění uložení výše pokuty pro nedostatek důkazů. Odmítl i neprokázanou úvahu správních orgánů o hustotě provozu v době měření.

[6] Krajský soud napadeným rozhodnutím žalobu zamítl, jelikož shodně se správními orgány dospěl k závěru, že porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, tedy tzv. „automatem“. Tuto skutečnost měl prokázánu ze spisu Městské policie Zlín č. j. 2016/023139, konkrétně z oznámení správního deliktu a z ověřovacího listu měřícího zařízení č. 8012-OL-70199-15. Současně zdůraznil, že žalobce námitku absence definice „automatu“ vznesl až v žalobě; tudíž správní orgány měly skutečnost, že měřící přístroj je „automatem“, za bezrozpornou a blíže se jí nezabývaly.

[7] Krajský soud neměl pochyb o tom, že měření rychlosti vozidel bylo prováděno obecní policií na úseku určeném Policií ČR, a to v součinnosti s ní, jak ukládá § 79a

silničního zákona. Odkázal na písemné vyjádření žalovaného, v němž žalovaný jednoznačně uvedl, že skutečnost, které úseky jsou určeny k měření rychlosti vozidel Policií ČR, tedy, kde měření může být prováděno, vyplývá z webové stránky Městské policie Zlín v sekci s názvem pro občany a s nadpisem pro úseky pro měření rychlosti, když v daném výčtu je i místo měření (centrum, třída Tomáše Bati). Krajský soud zdůraznil, že každý občan si na webových stránkách Městské policie Zlín může zjistit, které úseky jsou určeny pro měření rychlosti ve městě Zlín. Přitom je zde uveden i úsek, v němž v tomto konkrétním případě byla měřena rychlost vozidla, jehož provozovatelem je žalobce.

[8] Krajský soud odmítl námitku, že na měřeném úseku třídy Tomáše Bati, která se táhne v podstatě celým středem Zlína, jsou na různých úsecích nestejné povolené rychlosti. Poukázal na to, že žalobce toto tvrzení ničím nedokládá a z vyjádření žalovaného naopak vyplývá, že maximální dovolená rychlost v daném úseku je 50 km/h. Upozornil, že správní orgány bezesporu vědí, zda jsou na třídě Tomáše Bati ve Zlíně, tedy na hlavní třídě ve Zlíně, nějaké úseky, kde by byly povoleny výjimky z rychlosti 50 km/h.

[9] Také námitku neurčitelnosti výroku rozhodnutí neshledal krajský soud důvodnou. Uvedl, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je určitým způsobem uvedeno, kde měření probíhalo.

[10] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou nepřezkoumatelnosti výroku o uložení pokuty, jelikož oba správní orgány se podrobně zabývaly polehčujícími i přitěžujícími skutečnostmi v rámci jejího stanovení. K námitce nedostatečně odůvodněné úvahy o hustotě silničního provozu uvedl, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo skutečně ve všední den v odpoledních hodinách. Vysvětlil, že Zlín patří k větším městům v České republice a je všeobecně známou skutečností, že v odpoledních hodinách ve větších městech je hustota provozu obecně vysoká. Při jízdě většími městy v tuto dobu musí samozřejmě řidič dbát větší opatrnosti, ohleduplnosti, resp. přizpůsobit hustotě provozu svou jízdu tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví či majetku osob. Krajský soud se rovněž přiklonil k tomu, že se zvyšující se rychlostí roste nebezpečí dopravní nehody, jelikož řidič je méně soustředěný na případné náhlé změny v okolí těsně před vozidlem, když může nedostatečně reagovat např. na chodce, který chce přejít vozovku apod. Se zvyšující se rychlostí se taktéž prodlužuje brzdná dráha vozidla. Krajský soud shrnul, že vše výše uvedené ve větším městě, při poměrně velké hustotě provozu v odpoledních hodinách, představuje vysoké riziko vzniku dopravních nehod.

II.

Obsah kasační stížnosti

[11] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. Namítal, že správní orgány nezdůvodnily, z jakých důkazů či na základě jakých úvah dospěly k závěru, že rychlost byla měřena zákonným způsobem. Konkrétně správním orgánům vytkl, že nezveřejnily informaci o zřízení stálého automatického technického systému a nezabývaly se tím, zdali se jednalo o „automat“. Tvrdil, že nelze vzít v potaz úřední záznam policistů, kteří ani nemusejí mít maturitu. Nesouhlasil s absencí řádné definice „automatu“ správními orgány a chybějící následnou úvahou, zda použité měřicí zařízení bylo „automatem“. Odmítl, že by ověřovací

pokračování

list měřicího zařízení prokazoval, že by měřicí zařízení skutečně bylo „automatem“. Naopak s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 – 37, upozornil na to, že z ověřovacího listu vyplývá, že rychloměr byl umístěn ve vozidle, tudíž se o „stacionární rychloměr“ nejednalo.

[12] Stěžovatel nesouhlasil s tvrzením krajského soudu, že z webových stránek města vyplývá, že měření proběhlo na místě určeném policií. Rovněž popřel, že by z webových stránek města vyplývalo, že by ke dni spáchání přestupku byla obecní policie v daném místě oprávněna měřit rychlost. Navíc krajský soud k obsahu webových stránek dokazování neprováděl.

[13] Dále namítal, že se krajský soud nevyjádřil k žalobní námitce spočívající v nesprávném postupu dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, dle kterého je důkaz měření rychlosti nezákonný, když obecní policie nezveřejní informaci o umístění stálého automatického technického systému vhodným způsobem.

[14] K výši uložené pokuty opět namítal její nepřezkoumatelnost, jelikož správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*. Stěžovatel zdůraznil, že v dané věci absentovala výše uvedená podstatná skutková zjištění. Zásadně odmítl neprokázanou úvahu správních orgánů o hustotě provozu v době měření, neboť je nutno zjišťovat rozhodné skutečnosti vždy v konkrétním místě a čase. Přitom v době, kdy došlo k měření rychlosti, se na komunikaci nenacházelo žádné jiné vozidlo a zvýšená hustota provozu nevyplyvá ani z fotografií založených ve spise.

III.

Vyjádření žalovaného

[15] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[17] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelnost spatřoval v tom, že správní orgány neuvedly definici „automatu“, jímž byla rychlost vozidla měřena. Je pravdou, že Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, které pro

absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, či ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008 - 99). Pokud by tedy rozhodnutí žalovaného skutečně nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, byl by dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem poukazuje na to, že stěžovatel námitku absence definice „automatu“ neuplatnil po celé správní řízení, proto správní orgány považovaly tuto skutečnost za nespornou a blíže tento pojem ve svých rozhodnutích nevysvětlovaly. Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že rychlost předmětného vozidla byla v dané věci změřena rychloměrem bez obsluhy a v rozhodnutí dále poukázal na oznámení správního deliktu Městskou policií Zlín a na přílohy k němu doložené, z nichž tato skutečnost vyplývá. Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem za situace, kdy stěžovatel po celé správní řízení neuplatnil žádnou námitku, již by popíral charakter měřícího zařízení, považuje výše uvedený způsob vypořádání žalovaným za zcela dostatečný. Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitku nepřezkoumatelnosti ve vztahu k tvrzení o absenci definice pojmu „automat“ důvodnou.

[19] Nejvyšší správní soud k stěžovatelem nově až v kasační stížnosti vznesené námitce týkající se nemožnosti podřadit měřící zařízení instalované v osobním voze Policie ČR pod pojem stacionárního „automatu“ ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu poukazuje na své rozhodnutí ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70, v němž bylo jednoznačně uvedeno, že za „automat“ se považují především *„technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatu je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy.“* Z výše uvedeného vyplývá, že není určující, zdali je měřící zařízení napevno zabudováno do určitého povrchu či se operativně umísťuje třeba do automobilů, které pak s nimi jezdí po silnici. Zásadním totiž je pouze to, *„zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy.“* Ať už je měřící zařízení nastaveno jen jednou a následně se stále nachází na jediném místě anebo je opakovaně nastavováno a umísťováno na různých stanovištích. Jediným dělícím kritériem je automatický režim měření, kdy jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost, a pak režim manuální, kdy výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí sama obsluha rychloměru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016 - 38, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 - 37). Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že ze správního spisu (z oznámení přestupku a z radarového záznamu) jednoznačně vyplývá, že rychloměr pracoval v automatizovaném režimu bez obsluhy. Doložený ověřovací list prokazuje, že použitý automat byl vyzkoušen, ověřen a certifikován, a tudíž byl plně způsobilý k měření rychlosti.

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasil s tvrzením krajského soudu, že z webových stránek města vyplývá, že měření proběhlo na místě určeném policií a že by obecní policie byla v daném místě oprávněna měřit rychlost. Upozornil i na to, že krajský soud k obsahu webových stránek žádné dokazování neprováděl. Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud se s námitkami, které se týkaly přezkoumání toho, zdali měření rychlosti vozidel bylo prováděno obecní policií na úseku určeném Policií ČR v souladu s

pokračování

§ 79a zákona o silničním provozu, vyrovnal toliko odkazem na vyjádření žalovaného a aniž by provedl ve věci důkaz webovými stránkami města, pouze konstatoval, že není důvod žalovanému nevěřit, jelikož *„každý občan si na webových stránkách Městské policie Zlín může zjistit tu skutečnost, které úseky jsou určeny pro měření rychlosti ve městě Zlín“*. Je tak zřejmé, že krajský soud bez jakékoliv další vlastní úvahy pouze přejal tvrzení žalovaného, jež bylo navíc obsaženo jen v jeho vyjádření k žalobě. A bez potřebného odůvodnění a bez provedení důkazů je označil za správné. Přitom, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016 – 37, jsou soudy a správní orgány při zkoumání oprávnění obecní policie měřit rychlost ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu povinny shromažďovat podklady prokazující naplnění zákonem stanovené podmínky, tj. že rychlost byla měřena za účelem zvýšení bezpečnosti provozu a že tuto činnost vykonávala na místě k tomu určeném policií. Tyto skutečnosti se dokládají např. dohodami mezi Policií ČR a obecní policií, příp. stanovisky Policie ČR. Nejvyšší správní soud žádné takovéto podklady ani ve správním ani v soudním spise nenalezl.

[21] Rovněž tak se krajský soud nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou sporující tvrzení správních orgánů, že na měřeném úseku pozemní komunikace byla umožněna jízda vyšší maximální dovolenou rychlostí než v rozhodnutí uvedenou rychlostí 50 km/h. Krajský soud se totiž s touto námitkou opět vypořádal jen odkazem na vyjádření žalovaného, když uvedl, že *„žalobce tuto skutečnost naprosto ničím nedokládá a z vyjádření žalovaného vyplývá, že jednoznačně maximálně dovolená rychlost v daném úseku je ve výši 50 km/h. Ani tuto skutečnost tvrzenou žalovaným soud nezpochybňuje, neboť zajisté odbor dopravy žalovaného i Magistrát města Zlína zná, zda jsou na třídě Tomáše Bati ve Zlíně ..., nějaké úseky, kde by byly povoleny výjimky z rychlosti 50 km/h...“* Nejvyšší správní soud musí opět konstatovat absenci vlastní přezkumné úvahy krajského soudu. Nejvyšší správní soud zároveň zdůrazňuje, že nelze sporná tvrzení účastníků řízení odůvodnit toliko poukazem na sdělení jednoho z nich (v tomto případě žalovaného), nad to obsažené jen v jeho vyjádření k žalobě, a bez dalšího jej pouze nekriticky převzít. Nejvyšší správní soud ani ve správním ani v soudním spise nenalezl žádné podklady osvědčující krajským soudem převzaté tvrzení žalovaného. Takovýto postup krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud v intencích požadavků na přezkoumatelnost a kvalitu odůvodnění soudních rozhodnutí za zcela nedostatečný a nesprávný.

[22] Nejvyšší správní soud uzavírá, že výše v bodech [20] a [21] rozsudku uvedené kasační námitky nebyly krajským soudem vypořádány řádně a přezkoumatelným způsobem, přitom se jedná o podstatné námitky, které mají vliv na meritorní rozhodnutí o spáchání správního deliktu dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Tato zjištěná nepřezkoumatelnost je tak důvodem pro zrušení napadeného rozsudku. Ostatními kasačními námitkami stěžovatele, jež směřují do oblasti skutkových otázek týkajících se právě problematiky dodržení stanovených postupů dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a akcesorického výroku o uložení sankce, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku jejich věcnému přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu brání (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. dubna 2008 č. j. 9 Azs 199/2007 - 38).

[23] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud podotýká, že v žalobě nebyla stěžovatelem uplatněna námitka, již se krajský soud velmi podrobně zabýval v bodech 110. až 134. napadeného rozsudku týkající se přenášení odpovědnosti na nevinného provozovatele vozidla.

V.

Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu